

Dvor avstrijske vladarske hiše.

Ko je leta 1867. dosegla Ogrska samostojno državnost in se je njeno razmerje do ostalih habsburških kronovin ustanovilo v avstro-ogrski nagodbi, je postalo tudi aktualno vprašanje, kako je z dvorom skupne vladarske hiše: ali ima avstrijski cesar kot ogrski kralj svoj posebni ogrski kraljevski dvor,¹⁾ ali postane do takrat enotni avstrijski cesarski dvor vsled dualizma skupna zadeva obeh držav kakor druge nagodbene skupne zadeve, ali končno dvor cesarske hiše sploh ni nagodbeno skupna, ampak zadeva posebne vrste, ki se tiče le toliko skupnosti, da morata obe državi plačati stroške vzdrževanja.

Ogrskega zakona člen XII. iz leta 1867. določa v tem pogledu, »da je po pragmatični sankciji vladar sicer skupen, ker pripade ogrska krona istemu deželnemu knezu, ki vlada tudi ostalim deželam, da pa zaradi tega še ni potrebno, da se stroški vzdrževanja dvora deželnega kneza skupno ugotove. Tega skupnega ujedinjenja ne zahteva v pragmatični sankciji določeni smoter, in se s konstitucionalno samostojnostjo Ogrske in z visoko avtoriteto deželnega kneza veliko bolj ujema, da ogrski državni zbor separatno dovoli na predlog odgovornega ogrskega ministrstva vzdrževalne stroške za dvor ogrskega kralja. Votiranje in izplačanje stroškov vzdrževanja dvora se torej ne smatra za skupno zadevo.«

Iz teh določil zakona so kovali in kujajo zastopniki vseh zgoraj označenih nazorov svoje argumente. Zadovoljive in vsestransko pre-pričevalne rešitve seveda iščemo zaman v to- in onostranskih glasovih teoretikov in praktikov. Tam se išče za navidezni politični ideal znanstvene opore, tu prisluškuje teoretik samo besedilu zakona in ima zavest, da je problem rešen. Za resnega znanstvenika ne morejo biti merodajni oziri na politične želje, še manj pa mu more zadostovati besedilo zakona; položil bo temelj globje.

Naš čislani rojak dr. Ivan vitez Žolger je v svojem velikem delu »Avstro-ogrška nagodba«, o katerem sem poročal svojčas v

¹⁾ Rabim za pojem „Hofstaat“ besedo dvor, akoravno se zavedam, da povsem ne odgovarja. Istotako za „Hofhalt“ in „Hof“. Iskal sem zaman po točnejšem izrazu.

»Vedi« letnik I., št. 5, — napisal o zak. čl. XII. l. 186 zgol nekaj splošnih opazk, ni pa hotel, in kakor zdaj vemo, takrat ni mogel, kakor je to storil glede drugih nagodbenih problemov, izražati se o vprašanju, katero stališče zavzema dvor skupne vladarske hiše v ustroju dualistične monarhije. Smatral je za potrebno, da se, predno se more odgovoriti na to vprašanje, poseže na zgodovinski razvoj, organizacijo in uredbo dvora avstrijske cesarske hiše, kakor tudi na smoter, bistvo in pravni značaj monarhičnega dvora v obče. Lotil se je tudi takoj tozadevnih študij z njemu lastno vztrajnostjo. In tako je podaril pravni vedi novo veliko in obširno delo: »Der Hofstaat des Hauses Österreich«, ki je izšlo pred nekaj meseci kot 14. zvezek »Wiener Staatswissenschaftliche Studien« (Str. I—XX, 422.).

Po naslovu soditi, bi se marsikomu videl predmet malo odročen in brez posebnega pomena za splošno pravnoznanstveno in širšo politično javnost, zlasti ako se vzamejo za merilo veliki, usodo držav in narodov odločujoči problemi današnjih dni. Toda knjiga prinaša veliko več, kakor obeta skoro preskromni naslov. »Razvojno zgodovinski opis dvorstva¹⁾ kaže obenem v najpomembnejših odnosjih nastoj moderne države, ker kaže, kako se od dvorne uprave, prvotnega sedeža vsega državnega življenja, polagoma državna uprava cepi in osamosvaja v organizaciji in pravnem redu, kako z napredujočo ločitvijo dvornega in državnega interesa vedno ostreje stopa v ospredje ideja državne osebnosti, in kako se ta več kot stoletni proces ločitve dvorne in državne oblasti zaključi v konstitucionalni državi.« S temi besedami avtor v predgovoru sam nakaže vsebino in glavno stran svoje študije. Radi te vsebine je vredno in potrebno, da se pobavimo bolj s knjigo, ker obravnava pod navidezno neznatnim in pravni vedi tujim naslovom prevažne in do zdaj po večini neobdelane probleme razvoja moderne države in s tem dobiva za znanost javnega prava splošen pomen.

* * *

Organizacija dvora Habsburžanov se je zgodovinsko razvila na isti podlagi in v istih smereh, kakor dvori vseh držav, ki so nastale na tleh germanskega prava. Ta razvoj opisuje avtor v prvih

¹⁾ Hofwesen.

treh poglavjih: Francoske in nemške podlage, srednjeveški dvor Habsburžanov, dvorne reforme Ferdinanda I. Po večini znana zgodovina, vendar jo je čitati pravniku z novim zanimanjem, ker pisatelj ne podaja zgolj zgodovinskega opisa, temveč naglaša povsod državnopravno in pravnorazvojno plat in že tukaj kaže temelje za poznejše svoje pravnodogmatične zaključke. Ta zgodovinski razvoj gre v smeri, da iz prvotnih pravih dvornih služb nastanejo dvorna dostojanstva in končno s postankom državne osebnosti državna dostojanstva, ki nastopajo samo pri državnih činih v svojih častnih funkcijah, dvorno službo pa opravljajo namestujoči dvorni poduradniki. Popolnoma vsporeden razvoj na dvorih deželnih knezov, kjer iz prvotnih pravih imeteljev dvornih služb knežjega dvora nastanejo deželni dostojanstveniki, neodvisni od knežjega dvora.

Habsburžani so, nastopivši vlado v avstrijskih deželah, takoj uvedli glede dvornih služb velike premembe. Deželna dostojanstva so sicer pustili, ustvarili pa so si za službo na dvoru novo posebno uradništvo, kateremu na čelu sta stala dvorni maršal in dvorjanik.¹⁾

Najvažnejše pa so premembe, ki so nastale pri organizaciji dvora ob iztoku srednjega veka pod Maksimilijanom I. Leta 1496. se ustanovi splošna avstrijska zakladnica²⁾, predhodnica današnji najvišji finančni oblasti in kal poznejše ločitve državnega gospodarstva, 1498 sledi dvorni svet kot najvišja justična in upravsna oblast, in dvorna komora — zakladnica se omeji na računstvo in kontrolo — in reforma pisarne. Ta razvoj je plastično opisan in v posebnem odstavku ocenjen juristično pod vidikom sedanjega pravnega stanja.

Če tudi se je dvor Maksimilijana I. ob njegovi smrti razrušil in je Ferdinand I. vsled svoje vzgoje v Španiji uvedel ob nastopu vlade ondodne dvorne uredbe tudi v Avstriji, vendar se to ni niti eno desetletje moglo vzdržati. Maksimilijanove reforme so bile že dobile trdna tla, in na splošno zahtevo stanov se je moral Ferdinand I. že leta 1527. odločiti za novo uredbo dvora, dvornih služb in oblastev v zmislu Maksimilijanovih načrtov. Storil je to z dvornim redom z dne 1. januarja 1527, ki ga je natanko deset let kasneje izpopolnil z dvornim redom in inštrukcijo

¹⁾ Hofmeister.

²⁾ Schatzkammer.

glede ožjih dvornih služb. Oba ta dvorna reda vsebujeta uredbo dvornega organizma v celoti in sicer ne samo, kar se tiče dvorne uprave v ožjem zmislu, ampak tudi glede vladnih oblasti. Z rastočimi vladnimi posli je sicer uredba vladnih oblastij dobila v poznejših dobah drugo lice, uredba dvora v ožjem zmislu pa še danes sloni na teh Ferdinandovih reformah.

Stebri te organizacije dvora so štiri najvišje dvorne službe: vrhovni dvorjanik, vrhovni dvorni maršal, vrhovni dvorni komornik in vrhovni mojster dvornih hlevov¹⁾. Dvorne vladne oblasti: dvorna pisarna, dvorna komora in dvorni svet pa so že pod Ferdinandom I. dobile samostojno, od najvišjih dvornih služb neodvisno stališče. Stem se je začel oni razvoj, ki je pozneje dovedel do načelne ločitve med dvorno in državno službo. Dvor v ožjem zmislu, njegova nedržavna stran, dobi svojo v sebi zaključeno samostojno organizacijo, dvorna in vladna služba, dvorna in deželna uprava nastopata vedno očitneje kot dve posebni panogi dvornega službovanja. Pri dvornih oblastvih (Hofbehörden) kolegijalni sistem, s časom se preminjajoča organizacija, nadvladanje juristične naobrazbe, mero-dajnost teritorialnega načela; organizacija dvornih služb (Hofämter) pa ostane za stoletja ista.

Po opisu tega zgodovinskega razvoja, ki sem ga mogel tu le splošno omeniti, prestopi pisatelj v 4. in 5. poglavju k sedaj veljavni dvorni organizaciji. Opisu najvišje dvorne službe z vsestranskih vidikov sledi poglavje o dvornih častnih službah (Kämmerer, Truchsesse, Edelknaben, Geheime Räte) in o dvornem ceremonijelu.

Tako si je avtor ustvaril vseskozi solidno zgodovinsko-razvojno in dejansko podlago za dogmatična, pravna izvajanja, ki tvorijo drugi, obširnejši in glavni del knjige. Dele se v štiri skupine: dvor in vladarska hiša, država in dvor (s pododdelkom: stroški dvora), pravni značaj dvora ter dvor in dualizem. V dodatku so še izvajanja o kabinetni in vojaški pisarni ter generalnih in krilnih pomočnikih kot izven dvora stoječih uradih in službah, ter ekskurz o dvornem in komornem naslovu.

Pravnik a seveda zanima najbolj ta drugi, dogmatični del; kajti tu je avtor, ki se je glede zgodovinskega razvoja mogel vendar kolikor toliko naslanjati na druga dela, moral radi pomanjkanja vsa-

¹⁾ Oberststallmeister.

kega prejšnjega dela drugih nadelavati si pot popolnoma sam. In kdor pozna avtorjevo znanstveno resnobo, natančnost in posebno njegov izražen čut za juristične važnosti iz drugih njegovih publikacij, bo pri študiju tega najnovejšega dela imel samo vnovič priliko občudovati navedene prednosti avtorja. Za poročevalca je v resnici v tem pogledu težko stališče. Vendar hočem — na nevarnost, da koga prestrašim pred čitanjem Žolgerjeve knjige — v najkrajših potezah naznačiti vsebino teh velezanimivih poglavij.

D v o r i n v l a d a r s k a h i š a .

Prvotno je bil dvor vsem nadvojvodam skupna uredba. Po prehodni dobi, v kateri je vsled dejanske ločitve dvorov in delitev dežel med nadvojvode nastalo več pravno samostojnih dvorov, se je leta 1621. pod Ferdinandom II. združila vsa vladarska oblast v štajerski liniji Habsburžanov in nastal je enoten dvor na podlagi primogeniture. Ferdinand II. je v svojem testamentu navedenega leta, ki je postal pozneje bistven del pragmatične sankcije, ustanovil v obliki takratnega patrimonijalnega državnega prava majorat in tako vladarsko hišo kot rodbinsko zadrugo in subjekt vladarskih pravic in skupnega imetja. Majorat je bil ustanovljen v svrhu, da se vzdrži veličina in moč vladarske hiše; zato je opremljen z nedeljivostjo in neločljivostjo, kar se doseže s tem, da pripade z izključenjem vsake dedniške pravice vedno prvorojencu hiše, a samo v svrhu uprave, vladanja in uživanja. Smotreni subjekt majorata je vladarska hiša kot rodbinska zadruga, prvorojenec pa je imetelj vladarskih pravic, katere uživa za sé in za vladarsko hišo. Naslanja se na § 629. o. d. z. o fideikomisih in na teoretike Bernatzika, Teznerja in Kelsena, konstruira avtor to razmerje kot deljeno pravo, kojega bistvo je, da tvorijo pravni subjekti pravno skupino, v kateri vsak skupinar z vporabo svojega subjektivnega prava uresničuje vsem skupni smoter. Primogenitus je organ zadruge vsled lastnega prava, zato neodgovoren in neodstavljen. Institut primogeniture je podlaga ustave vladarske hiše. Tudi nastop državne osebnosti ni pri tem premenil družega, kakor da je »država« vstopila kot deležnik in pravna oseba poleg vladarske hiše in prvorojenega v pravno skupino.

Nevladajočim članom vladarske hiše gre pravica do knežjega vzdržanja. To se udeje v apanažah, v rabi odkazanih delov

hišnega premoženja in v sorabi vseh onih služb, naprav, ustanov in uradov, ki tvorijo pojem dvora. »Dvori« posameznih članov vladarske hiše nimajo pravne samostojnosti.

Država in dvor.

Najvažnejši in javnopravno najpomembnejši del se mi vidi 7. poglavje, v katerem se obravnava razmerje med državo in dvorom v treh odstavkih: 1.) nastanek državne osebnosti, 2.) ločitev državnega in knežjega zasebnega premoženja, 3.) ločitev dvorne in državne oblasti. Ti problemi so za državno pravo splošno važni, ker se je na vsem zapadu vršil razvoj v bistveno istih fazah in oblikah in ker ti problemi v javnopravni literaturi še niso bili nikjer temeljito in koncentrirano, monografično obdelani. Žolger sicer priznava, da je tudi že v patrimonijalni dobi (do 18. veka) najti dokazov za idejo državne, od osebe vladarja razločevane, osebnosti, vendar je mnenja, da ni bila vladajoče pravno načelo. Interesi kneza in stanov so prevladovali in obvladovali vse skupno življenje v državi; šele doba prosvetljenega absolutizma je pomagala do zmage misli, da tvorijo interesi prebivalstva samostojno enoto, ki dobiva svoj pravni izraz v državni osebnosti, svojo določitev v lastnem pravnem redu ter svojo izvršitev v lastnih sredstvih in po lastnih organih.

Na zunaj se je zmaga ideje državne osebnosti pokazala v tem, da se je ločilo premoženje države od zasebnega premoženja vladarske hiše, da se je razločevalo med dvorno in državno upravo in pri le-tej naglašalo izključno splošne koristi. Tozadevna zgodovinsko-pravna izvajanja avtorja so nad vse zanimiva in kažejo, da se je že sredi 18. veka, pod Marijo Terezijo, izvršila ločitev med državnim in knežjim zasebnim premoženjem, tako da je v določbah zapadnogališkega državnega zakonika videti le priznanje že obstoječega stanja.

Razmerje, ki je nastalo med »državo« in vladarsko hišo, je po Žolgerju deloma pravno, deloma organsko. Ker se je državna osebnost razvila potom evolucije in nastopila poleg vladarske hiše in vladarja, ne pa, da bi ju izpodrinila, je Žolger mnenja, da se je prvotno samo med vladarsko hišo in vladarjem deljeno pravo (do vlade) delilo še tudi na »državo« kot pravni subjekt, ki je stopila stem v pravno razmerje med vladarsko hišo in vladarjem. Vladar

torej izvršuje na eni strani svojo lastno pravico kot Primogenitus in kot organ vladarske hiše tudi njeno pravico in stoji v tem pogledu izven državnega organizma, na drugi strani pa tudi pravico »države« kot njen organ — ker država ni poslovanja možna osebnost — in je vsled tega, ker tudi izvršuje lastno pravico, kot organ države neodgovoren. — Zanimiva in povsem nova pravna naziranja, o katerih se lahko diskutira, ki pa imajo zase važen moment, da na najenostavnejši način razlože razne važne strani moderne države, katere je dosedanja pravna veda puščala nerešene, oziroma jih postavlja izven mej pravnega spoznanja in konstrukcijske možnosti.

Nazoru o deljenem vladarskem pravu odgovarja tudi rešitev pojmovne kontroverze med izrazi »državna last«, »državno premoženje«, »državno blago«, »splošno ali javno blago«, »javna lastnina« (§§ 236, 287, 353, 354 o. d. z., oziroma § 10. febr. pat., § 11 in 14 osnovnega zak. o državnem zastopstvu). Tozadevna Žolgerjeva izvajanja bi priporočal v čitanje tudi pravniku, ki ga zanima zgolj privatno pravo.

Glede državnega premoženja je samo državo smatrati za lastnika, ne tudi vladarske hiše. Vendar pa je državno premoženje tudi določeno za pokritje stroškov vladarske hiše, ker tudi ti stroški spadajo med »državne potrebe«. Od državnega premoženja je končno ločiti tudi zasebno premoženje vladarske hiše, oziroma vladarja.

Označeno diferenciranje med dvorom in državo itd. je imelo končno posledice tudi za pravni značaj na dvoru uslužbenega uradništva. Vladno uradništvo se loči od dvornega in ne služi več vladarju, ampak »državi«.

Svoj formalni zaključek je dobil ves razvoj šele z uvedbo ustavnega sistema, ki je ustvaril za izvrševanje državne oblasti poseben, od dvorne oblasti popolnoma ločen pravni red.

V poglavju o stroških dvora se obravnava v pododdelkih: zgodovinski razvoj, civilna lista in c. in kr. dvorni erar. Do ustavne dobe določa vladar sam, koliko kameralnih dohodkov se porabi za vzdrževanje dvora. Z nastopom državne osebnosti se to tako konstruira, da vladar, ki je edini upravnik, ni pa več edini uživatelj komornih dobrin, izvršuje z določanjem vzdrževalnih stroškov dvora svoj, oziroma vladarske hiše pravni zahtevek nasproti državi. Civilna lista torej ni plača, parlament je ne »dovoljuje« (tehnično), ampak le sodeluje pri določitvi, izvršujoč tako svojo

kontrolno pravico nad državnim premoženjem. Ker je dotacija, ne pa kredit, ne pripade to, kar dvor prihrani pri civilni listi, državni blagajni. Zato tudi iz dovoljenja civilne liste ne izhaja pravica parlamenta do kontrole dvorjanstva.

Premoženje, ki služi za vzdrževanje dvora, je dvorni erar. Dvorni erar je premoženje krone, ki temelji na javnopravnem zahtevku vladarske hiše nasproti državi, in se za to bistveno razlikuje od zasebnega premoženja vladarske hiše.

Ta in še mnoga druga pravna razloževanja je avtor izvedel izredno natančno in jih preizkusil na slučajih in primerih prakse.

Pravni značaj dvora.

Dosedanji teoriji je vladar organ države, vladarski dvor je »državna institucija« ali pa zasebna službena in upravna organizacija vladarja. Žolger piše, da je dvor »iz javnih sredstev vzdrževana naprava, namenjena in določena knežjemu vzdrževanju vladarja in njegove hiše ter varovanju in označenju vladarskega stanu«. V prvi vrsti je dvor organizirano »gospodarstvo« kneza in vladarske hiše. Temu primernemu smotru slede naprave, ki služijo telesnemu in duševnemu blagru udov vladarske hiše in dvornih pripadnikov (straže, dvorna policija, dvorno maršalsko sodišče, dvorna gledališča, zbirke, knjižnice itd.). Dvorni ceremonijel in sijajna okolica visokih dostojanstvenikov naj označuje knežji stan in varuje ugled in dostojanstvo vladarske hiše. Vsi ti smotri tvorijo nedeljivo celoto in dajo dvoru poseben značaj, so znak mednarodnega vladarskega stanu.

Dvor ni državna naprava, ampak od nje ločena uredba s svojim pravom, svojo oblastjo in svojim redom. Dvorna oblast je originalna, ne izhaja iz državne oblasti in zato tudi tej ni podrejena. Država in vladarska hiša sta dva ločena pravna subjekta, za prvo velja državni pravni red, za drugo patrimonijalni hišni in dvorni red. Glede dvorne uprave ne pristojata državi pravica nadziranja in kontrole.

Iz tega sledi, da dvorna služba ni državna služba, pa tudi ne zasebna služba vladarja, ampak služba posebne vrste, za katero ne veljajo ne državnopravni predpisi o državnih službah, ne občno državljansko pravo, ampak patrimonijalni dvorni red, kakeršen se je razvil iz časov Maksimilijana in zlasti uredb in reform Ferdinanda I.

Te nazore, katerim se more le pritrditi, razvija Žolger obširno in vedno se naslanja na zgodovinski razvoj, določbe modernega državnega prava in zlasti na konstantno dvorno prakso; na slučajih kaže, da se niti dosedanja teorija, niti vlada ali državno ter upravno sodišče ni povspelo do pravih, resničnih dejanskih razmeram ustrežajočih nazorov.

Končno izvaja iz istih premis, da je dvor neodvisen od vsega in vrste vladarskih pravic in radi tega ni možna ločitev dvora po deželah ali raznih državnopravnih kompetencah vladarja. Vladarjev dvor je le ena pravna in gospodarska enota, tudi če je vladarska hiša poklicana do vlade več držav. Dvor ni teh držav skupna zadeva.

Dvorin dualizem.

Tako pride avtor do problema, čegar znanstveno povoljna in pravilna rešitev je bila povod, da se je napisalo to veliko delo, kakor sem to že uvodoma omenil. Avtorjevo stališče je že zgoraj označeno: Dvor je pač »razmerje skupnega interesa« obeh držav monarhije, ne pa skupna »zadeva«. Edino določitev visokosti civilne liste in prispevanja za njo je skupna zadeva.

Toda, kdor pozna avtorja iz njegovih prejšnjih znanstvenih del, vé tudi, da se on ne zadovoljuje s temi ugotovitvami. Skoro sto strani je posvečenih temu problemu. V prvem odstavku navaja mnenja teoretikov, ki izmed njih oni iz Ogrske unisono uče: da identiteta vladarja še ne zahteva skupnega in enotnega dvora, ker stoji vladar v razmerju z dvoje državnih osebnosti; da tudi nagodba iz leta 1867. ne navaja dvora med skupnimi zadevami, nasprotno, da besedilo, ali vsaj »duh« zak. čl. XII.: 1867. naravnost izključuje skupnost dvora; da ima torej Ogrska pravico do posebnega dvora in to pravico dokumentuje s tem, da se posebni ogrski dostojanstveniki (Bannerherren) imenujejo in pritegujejo pri izvrševanju državnopravnih činov, nadalje z dolžnostjo kralja, da biva nekaj časa v letu na Ogrskem, in konečno zak. čl. 33: 1904., ki govori o določanju dvorne dotacije »ogrskega kralja«.

Vse te »argumente« kritikuje Žolger v naslednjih odstavkih poredoma natančno in vsestransko.

Zanimiva je zlasti zgodovina kodifikacije § 7. čl. XV.: 1867. Žolger dokaže, da je že na državnem zboru leta 1848. in pri vseh

poznejših pogajanjih glede dvora šlo le za kritje stroškov dvora. S samostojnim sklepanjem o civilni listi so ogrski državniki hoteli le dokumentovati finančialno neodvisnost Ogrske. To, da se dvor v nagodbi iz leta 1867. ne imenuje med skupnimi zadevami, ne govori za posebni ogrski dvor, ker cit. zakon ureja le skupne zadeve obeh držav, dvor pa sploh ni zadeva državne uprave.

Žolgerjeva polemika zoper nasprotne »argumente« je briljantna in mestoma kljub stvarni umerjenosti pisateljevega sloga ostra. Ogrski državniki in pravniki tega dela ne bodo veseli.

* * *

Tako sem navedel vsebino knjige, kolikor je to spričo njenega bogatega jedra v kratkem ekscerptu sploh možno. Vsekakor je že iz teh kratkih podatkov razvidno, kako vsestransko in globoko je pisatelj obdelal materijo, ki se vidi na prvi hip odročna in nejuristična, ki pa vsebuje važne probleme državnega nauka in prava pod dozdnevno neznatnim naslovom.

Če tudi so svetovni dogodki današnje dobe morebiti povzročili, da stopa v ozadje zanimanje za juristična vprašanja, vendar le-ta niso izgubila svoje važnosti. Boju za samostojnost »države« napram dvoru smo sledili in rezultat juristično konstruirali v tej knjigi. Boj za samostojnost in emancipacijo »narodov« od »države« nam trka na duri. In ko stopi po zaželenem miru zopet mednarodno pravo v svoje funkcije, bodo tudi problemi državnega prava pridobili novo veljavo in zlasti iz boja za samoodločbo narodov nove impulze. Zato pozdravljam Žolgerjevo delo — edino večje delo državnega prava iz zadnjih let. Pozdravljam ga pa še posebno radi visoke osebe pisatelja kot nov dokument naše kulturne in državne zrelosti.

Dr. Ságadin.

